

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/30/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613010074
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8613010074.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Reváka a JUDr. Antona Lukáča na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. októbra 2013, v trestnej veci obž. O. Y. pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T 26/2013 zo dňa 26.07.2013 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného O. Y..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T 23/2013 zo dňa 26.07.2013 bol obžalovaný O. Y. uznaný vinným zo spáchania prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 20.11.2012 v čase okolo 14.30 hod. pred rodinným domom č. XXX/XX na ulici H. S. v Z. prevzal od S. Y. finančnú hotovosť v sume 7.100, českých korún (279,53 Eur) a tiež 80,- Eur s tým, že peniaze dáva jej syn Mgr. O. Y. a sú určené ako záloha na mzdy robotníkov v T. republike a suma 80,- Eur na natankovanie paliva do motorového vozidla, s ktorým mal cestu vykonať, pričom následne na natankovanie paliva vybral peniaze vo výške 80, Eur z bankomatu zo zapožičanej platobnej karty ČSOB, samotnú cestu do T. republiky nevykonal a zverenú peňažnú hotovosť si ponechal, čím Mgr. O. Y. spôsobil škodu vo výške 359,53 Eur.

Za to mu bol uložený podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. n/, § 37 písm. m/ Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 1 roka.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Zároveň bola obžalovanému podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložená povinnosť nahradiť poškodenému Mgr. O. Y. škodu vo výške 359,53 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, ktoré bližšie odôvodnil tým, že obžalovaný už v prípravnom konaní popieral výpoveď S. Y. - matky poškodeného. Obžalovaný skutok nespáchal a stále tvrdí, že žiadne peniaze od matky poškodeného neprevzal. Zotrváva na svojich výpovediach ako z prípravného konania, tak aj z hlavného pojednávania. Obžalovaný mal k dispozícii len bankomatovú kartu, z ktorej natankoval do auta palivo a mal ísť do ČR s pracovníkmi pracovať. Poškodený ho mal čakať aj s pracovnou zmluvou, nakoľko bez nej (na čierno) odmietol pracovať. Keďže poškodený obžalovaného osobne nečakal, odmietol vycestovať do ČR a cestu nevykonal. Žiadnu hotovosť mu matka poškodeného nedala a nikto to nevidel, a preto poškodenému nespôsobil žiadnu škodu. Vykonaným dokazovaním nebola preukázaná vina obžalovaného a nebol žiaden priamy dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania skutku. Spochybňuje

vierohodnosť výpovede matky poškodeného, lebo nehovorí pravdu a žiadnu finančnú hotovosť, okrem platobnej karty, mu nedala. Súd mal preto uplatniť zásadu in dubio pro reo. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodiť, nakoľko skutok obžalovaný nespáchal.

Na základe takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vykonané dokazovanie týkajúce sa skutku, ktorý bol posúdený vo vzťahu k obžalovanému O. Y. ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy v celom rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci, a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch dokazovania. Tieto skutkové okolnosti považuje krajský súd za správne, s nimi sa stotožnil a keďže prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie okresného súdu, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností, v celom rozsahu odkazuje.

Krajský súd konštatuje, že prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu, a to aj s prihliadnutím na návrhy procesných strán.

Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok, ktorý mu bol obžalobou kladený za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Aj podľa názoru krajského súdu výrok o vine obžalovaného je možné ustáliť predovšetkým na základe výpovede matky poškodeného S. Y., v ktorej popisuje okolnosti a spôsob prevzatia peňazí obžalovaným od nej, pričom tieto mali byť použité ako záloha pre neho a murárov, ktorých mal obžalovaný zobrať so sebou a na zaplatenie ubytovania a na zakúpenie pohonných hmôt. Taktiež svedok -poškodený Mgr. O. Y. potvrdil, že dal pokyn svojej matke, aby obžalovanému dala 7.100,- českých korún a 80,- eur, čo aj ona urobila. Poprel, aby obžalovanému dlhoval nejaké peniaze za predtým vykonanú prácu v T. republike. Svedok S. B. uviedol, že mal na základe dohovoru s poškodeným ísť pracovať do T. republiky a že dostane zálohu, pričom malo po neho prísť auto, ktorým bude cestovať, avšak nikto neprišiel, čo oznámil poškodenému. Z predložených listinných dôkazov, najmä z výpisu z internetbankingu 24 ČSOB vyplýva, že dňa 22.11.2012 došlo z bankomatu v meste Z. na mieste I.C.A. k výberu hotovosti vo výške 80,- Eur. Súhrn týchto priamych a nepriamych dôkazov preukazuje vinu obžalovaného a tvorí nám logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného.

Správne a zákonu zodpovedajúce sú preto právne závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku a rovnako tak, aj pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného O. Y., keď takéto konanie obžalovaného posúdil ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona. Obžalovaný tým, že si prisvojil finančné prostriedky, ktoré mu boli zverené, naplnil po objektívnej aj subjektívnej stránke obligatórne náležitosti uvedeného prečinu.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom vyhodnotil existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr. zákona (páchateľ napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom) a priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. m/ Tr. zákona (bol už za trestný čin odsúdený) a z dôvodu rovnováhy týchto okolností pri ukladaní trestu postupoval v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zákona. Odvolací súd preskúmaním

výroku o treste sa nestotožnil s poľahčujúcou okolnosťou uvádzanou prvostupňovým súdom uvedenou v § 36 písm. n/ Tr. zákona, pretože v trestnom spise sa nenachádza žiaden dôkaz, ktorý by nasvedčoval tomu, že obžalovaný aktívne napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní svojej trestnej činnosti. Z dôvodu absencie odvolania okresného prokurátora však krajský súd nemohol zmeniť napadnuté rozhodnutie v neprospech obžalovaného, pretože by to bolo v rozpore s ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku.

Prvostupňový súd nepochybil pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Dokazovaním boli zistené skutočnosti k osobe obžalovaného, ktorý mal podľa odpisu z registra trestov 10 záznamov, prevažne za majetkovú trestnú činnosť. Rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 3T 90/07 zo dňa 10.7.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5To 20/08 zo dňa 25.2.2009 bol odsúdený podľa § 14, § 21 ods. 1 písm. d/ k § 222 ods. 1 Tr. zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 2 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, z ktorého bol podmienične prepustený uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 6Pp 69/11 zo dňa 16.1.2012 za súčasného uloženia skúšobnej doby na 3 roky a povinnosti sa počas skúšobnej doby podmienične prepustenia zamestnať. Posledným odsúdením obžalovaného je rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T 49/08 zo dňa 18.2.2011 za prečin podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zákona, pričom bolo upustené od uloženia ďalšieho trestu, vzhľadom na vyššie uvedené odsúdenie. Z charakteristiky mesta Z. vyplývajú skutočnosti všeobecného charakteru, pričom obžalovaný je nezamestnaný, v mieste bydliska požíva dobrú povesť a nebol s ním v priebehu posledného roka prerokovaný žiaden priestupok.

S poukazom na horeuvedené skutočnosti možno konštatovať, že okresný súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukládanie trestov dostatočne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväzil aj okolnosti na strane obžalovaného.

Krajský súd sa preto stotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu ohľadne výšky trestu a spôsobu jeho výkonu, pričom má za to, že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 1 roka zodpovedá zásadám pre ukládanie trestov, ako z pohľadu individuálnej, tak aj z pohľadu generálnej prevencie. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil v skúšobnej dobe podmienične prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, a preto v súlade s § 49 ods. 2 Tr. zákona, keďže sa dopustil úmyselného trestného činu, neprichádzal do úvahy podmieničný trest odňatia slobody.

Zákonu zodpovedajúce sú aj rozhodnutia okresného súdu o spôsobe výkonu uloženého trestu. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je teda rozhodnutie prvostupňového súdu o tom, že výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovaný vykoná v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, zákonné. Odvolací súd konštatuje, že boli splnené zákonné podmienky pre výkon takejto trestu vzhľadom na to, že obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Výrok o náhrade škody je taktiež v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Poškodený Mgr. O. Y. si riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody z titulu spreneverenia finančných prostriedkov obžalovaným. Správne preto okresný súd postupoval, ak takúto povinnosť nahradiť škodu uložil obžalovanému.

K odvolacím námietkam obžalovaného je nutné dodať, že ako v prípravnom konaní, tak ani v konaní pred súdom nebol produkovaný žiaden relevantný dôkaz, na základe ktorého by bolo možné mať pochybnosti o hodnovernosti a vierohodnosti svedkyne S. Y.. Vytykanie len príbuzenského pomeru k poškodenému nie je takou okolnosťou, v dôsledku ktorej by bolo nutné takúto výpoveď hodnotiť ako pochybnú a klamlivú. Svedkyňa bola v trestnom konaní riadne poučená aj o trestnoprávných následkoch svojej výpovede, pričom ňou uvádzané skutočnosti korešpondovali aj s inými vykonanými dôkazmi.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.